

Dívka, 16

BOMBASTICKÝ

VECÍREK

Sue Limb

BOMBASTICKÝ VEČÍREK

Sue Limb

Dívka, 16

**BOMBASTICKÝ
VEČÍREK**

Přeložila Michaela Krýslová

Vydáno nakladatelství BB/ats, s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by Sue Limb

All rights reserved.

Z anglického originálu *Party Disaster!*

(First published by Bloomsbury Publishing Plc, London, 2012)

přeložila © 2013 Michaela Krýslová

Redakce textu: Melita Denková

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074617812

Věnuji Darcy Alexandře Meyers

1. kapitola

Jess dřepěla ve svém pokoji a na list papíru si načmárala nadpis: *Důvody k radosti. Nějaké přece mít musím*, říkala si zoufale. Jenže poslední dobou měla strašně těžký život, protože Fred se choval jako... no, choval se jako krysa. Tak z čeho se mohla radovat?

Rozmrzele stočila pohled na koberec a pozorovala malinkatého broučka, jak si to metelí pod psací stůl. Hmyz jí naštěstí nevadil. Jenom krysy, zvláště ten lidský druh.

1) *Nejsem šváb.* Trochu chabý důvod k radosti, ale někde začít musela. Ačkoli je docela možné, blesklo Jess hlavou, že švábi si při svém životním stylu užijí spoustu zábavy, když každou noc v roce pořádají na podlahách špinavých kuchyní divoké mejdany.

2) *Nejsem obézní.* Přes zimu si své macaté tělo diskrétně halila do flísky, ale teď přišlo jaro a co nevidět aby začala vystavovat špeky na odiv nic netušící veřejnosti. Zadek už tak překypoval, že při chůzi každou chvíli pojala podezření, jestli ji někdo nepronásleduje.

3) *Nejsem vážně nemocná.* Jess se zarazila. Neměla by si to radši ověřit? Začala si prozkoumávat ruce. Vypadaly celkem v pořádku – přinejmenším v noci neodpadly. Pak se na okamžik zastavila u prstů. Někde četla, že pokud má žena ukazováček

kratší než prsteníček, mohla by oplývat nějakými mužskými vlastnostmi, jako třeba vynikat v matematice a udělat kariéru. Jess vzdychla. Ukazováček měla rozhodně delší než prsteníček, takže se zdálo vysoce nepravděpodobné, že se z ní vyklubou styllová matematická s vlastním televizním soutěžním pořadem.

4) *Máma s tátou jsou sice rozvedení, ale zůstali přáteli.* Jessini rodiče se rozvedli, když byla ještě moc malá, aby si cokoli z té doby pamatovala. Ale dalo se odhadnout, že ačkoli oba byli svým způsobem blázni, při jejich dobrém vychování se jim nejspíš podařilo neházet po sobě moc talířů. Pokud lital nějaký porcelán, tak nanejvýš kalíšky na vajíčka.

5) *Babička mi rozumí a pořád ještě žije (nebo aspoň žila, když jsem se dívala naposledy).* Jess najednou napadlo něco strašného, takže vyskočila a uháněla dolů. Babička seděla u televize, měla otevřenou pusku a spala jako špalek. Jess se úzkostlivě zadívala na babiččinu hrud' zachumlanou v teploučkém pleteném svetru s obrázkem delfínů, radostně skotačících v modrozeleňném moři. Díkybohu! Moře se pravidelně zvedalo a klesalo, což bylo neklamným znamením, že babička dýchá – ačkoli Jess pocítila lehký příval mořské nemoci. V televizi se nějaký drzý mimozemšťan vytahoval na našince. Babička sci-fi a horory zbožňovala, protože se při nich vždycky báječně uklidnila. Přestože Jess měla taky docela chuť se mrknout, jak světu zase jednou hrozí zkáza, vrátila se zpátky nahoru. Pořád ještě nevymyslela opravdový důvod k radosti, něco, co by vynulovalo všechny mrzutosti.

6) *Nikdy mě nemučili mimozemšťani.* Ačkoli mnohem horší je, když vás mučí vaši vlastní přátelé, pomyslela si. Vzdychla a zadívala se na nástěnku vyzdobenou nahodilými fotografiemi – obrázky teriérů na skateboardech, fotkami Flory, jak se ksichtí do kamery, a přestože kroučí obličej, co to jde, zůstává téměř nezákonně půvabná... Jen fotky Freda tam nebyly vůbec žádné.

(Ani jeho nové lásky, nezadržitelné, nezničitelné, bezostyšné Jodie.) Jess nedávno všechny schovala do skříně, aby se na ně nemusela koukat. Úplně stačilo, že když si teď na Freda jen vzpomněla, zavalila ji vlna zlosti a rozhořčení.

Popadla tužku a vytrhla z bloku list čistého papíru. Nakreslila karikaturu Freda s přehnaně dlouhýma nohama, krátkými ježatými vlasy a velikánskýma očima. Vedle načrtla neskutečně vykrmenou Jodie, vystrojila ji do svatebního závoje a nad šťastný pár napsala červeným fixem *Kopněte si do nevěsty!* Obrázek připíchla na nástěnku. *Musím někde schrastit šípky*, plánovala si v duchu. Vrhout po téhle otravné dvojici pár šipek by Jess mohlo v těch nejhorších chvílích dost povzbudit.

Pak se váhavě odvrátila od svatební fotografie Freda a Jodie a vrátila se ke svým *Důvodům k radosti*. Opravdu se chtěla znovu radovat, a ne doutnat vnitřním ohněm, jak už to dělala celé týdny.

7) *Mám štěstí, že žiju ve věku TV*. Jess si představila všechny ty nebožáky v době kamenné, kteří si museli krátit dlouhou chvíli malováním mamutů na stěny jeskyní. A jak vůbec v pravěku hráli šarády? Nemohli začínat slovy: „Je to kniha nebo film?“. Vždycky se muselo jednat o jeskynní malbu, bizarně vypadající zeleninu nebo hromadu mamutího trusu, legračně připomínající něčí hlavu.

8) *Navzdory lidským snahám zničit planetu pořád ještě máme malá, chlupatá, přitulná zvířátka*. *Akorát ne přímo v tomhle domě*, zabrblala tiše Jess. I přes vytrvalé dotírání se její snahy přemluvit maminku, aby si směla pořídit domácího mazlíčka, stále mýjely účinkem. Z jejích věcí měla k chlupatému stvoření nejbliž kožešinová lovecká čepice vyrobená z polyesteru. Možná by se jí mělo říkat polyesterová lovecká čepice. Jess byla občas v pokušení volat na ni Punto a brát ji na vodítku do parku na procházku.

9) *Nechodím s Lukem.* Přestože Luke byl prima kluk a úžasně talentovaný, začít s ním chodit by byl životní omyl. Aspoň v tomhle případě se rozhodla správně.

V tuhle chvíli Jess vzdychla a odhodila propisku. Měla v úmyslu ji lehce pohodit na psací stůl, aby tam zůstala ležet a vytvářela atmosféru elegantního zoufalství. Propiska se však odrazila od zdi a zahučela za psací stůl. Jess nasupeně zabroukala očima ke svatební karikatuře Freda a Jodie. Vyvolávala v ní zvláštní krvelačné potěšení. Napadlo ji, že časem přikreslí novomanželům příšerné haranty a odporného čokla jménem Frodie, co bude vypadat trochu jako Jodie. A celou rodinku ubytuje v hnusné barabizně pokryté bradavicemi.

Ne, tuhle zatrpklou náladu by měla nějak zahnat, musí se dát dohromady! Jess se rozhodla pro tu nejrozumnější věc: otevře laptop, vyhledá tarotové webové stránky a vyloží si karty.

Hned dostala instrukce, aby se zeptala na záležitost, která jí dělá starosti. Jess zavřela oči. *Jak dlouho ještě musím tohle vydržet?* položila úpěnlivou otázku neviditelnému osudu. *Bude zas všechno jako dřív?*

Pak si vybrala tři karty – pro minulost, přítomnost a budoucnost. První karta představovala minulost. Byla to Pětka mečů a symbolizovala ztrátu a lítost. „To sedí!“ vykřikla Jess nahlas. Četla dál. *Člověk si musí uvědomit, že občas udělá chybu v úsudku a na základě toho pak jedná ukvapeně a výbojně.* Udělala chybu v úsudku?

Vyhledala si *výbojný* ve slovníku na internetu, jestli to náhodou neznamená něco méně špatného, než se domnívala. *Bojechtivý nebo útočný*, říkala definice. *Nepřátelský či agresivní.* Uvažovala, jestli se chovala nepřátelsky nebo agresivně a jestli jednala oprávněně, když se na valentýnském tanečním večírku pustila do Freda.

Vzápětí zoufale zanechala vykládání tarotu a šla dolů.

Babička už se probrala z dřímoty a zaníceně sledovala, jak agentka speciálního vesmírného komanda zázračně likviduje pár mimozemšťanů, aniž si pocuchá účes.

„Teď je zahнала na útěk,“ poznamenala babička klidným hlasem. „Ale ke konci přijde obrat a oni ovládnou tělo jejího partnera. Já už to jednou viděla.“

„A jak to dopadne?“ zeptala se Jess a plácla sebou na předložku před krbem u babiččiných nohou.

„Tohle je epizoda s otevřeným koncem,“ odpověděla babička. „Chci říct koncem. Znovu se shledá se svým partnerem a dojde k velkému usmíření, ale postupně si uvědomí, že jeho ovládly zlé mimozemské síly.“

Jess polilo horko. Něco velice podobného se dělo v jejím vlastním životě od té doby, co Fred začal chodit s Jodie.

2. kapitola

„Babi,“ svěřila se Jess. „Můj život je v troskách.“

„Vítej do klubu, drahoušku,“ zamumlala babička s očima stále upřenýma na televizní obrazovku. „Čí není?“

Upřímně řečeno, Jess tahle odpověď dost zklamala – zvláště od babičky. Babička pekla koláče, vyšívala a dokonce nosila ručně pletené svetry. Co takhle trochu soucitu? A nějaké to pohlazení? Ovládli ji snad taky mimozemšťané?

„Promiň...“ Babička neochotně odvrátila oči od obrazovky. Naštěstí už šly titulky, takže o nic nepřišla. „Co jsi říkala?“

„Můj život je v troskách.“

„Pročpak?“ zeptala se babička s hlavou nakloněnou na stranu. Vypadala jako načechraný malý ptáček.

„No, víš přece, že jsem dala Fredovi kopačky. A on pak začal chodit s Jodie.“

„Jodie...“ Babička se tvářila zamyšleně. „To je to hezké děvče s milým úsměvem?“

Hezké děvče s milým úsměvem? Jess pěkně nakrkl, že babička nepopsala Jodie jako intrikářskou potvoru s příšerným akné, pneumatikou kolem pasu a hlasem, ze kterého by se srazil pudink. Ačkoli musela uznat, že Jodie poslední dobou zhubla. Vrhli se totiž s Fredem na sport a začali trénovat na půlmaraton ve prospěch charity. Taky se jí zlepšila pleť a měla lesklejší

vlasý. Flora se jednou zmínila, že Jess a Jodie si jsou svým způsobem podobné. Doslova řekla: „Jodie mi někdy připadá jako tvoje tlustá, nízkorozpočtová verze.“ Teď to bylo spíš naopak.

„Můžeš mít někoho lepšího než je Fred,“ poznamenala babička se spokojeným povzdechem a vzala do ruky vyšívání (vyráběla povlak na polštář s Elvisem, svým idolem z dob, kdy byla teenagerem). „Stejně se ještě nechceš usadit. Na to jsi moc mladá.“

Vsadím se, že s Elvisem by se babička usadila v jakémkoli věku, jen kdyby byl k mání, pomyslela si kousavě Jess a popuzeně šťourala prstem do předložky. I když měla na Freda pořád vztek, rozhodně nemínila poslouchat, jak ho babička shazuje. „Usadit se sice ještě nechci, ale stejně si nejsem jistá, že bych mohla najít někoho lepšího než Freda. I když je takový pako.“

„Tak proč jsi mu teda dávala kopačky?“ nechápala babička.

Jess vzdychla. „Protože se zachoval jako zbabělec,“ vysvětlovala. „Když jsme se snažili zorganizovat ten valentýnskej taneční večírek a nic se nám nedařilo, tak mě nechal na holičkách. A když jsem si pak chtěla užít moderování, který jsem si pečlivě připravila, tak se zničehonic přihrnul a úplně mě zastínil. Vždyť jsem ti o tom přece vyprávěla, babi, copak si nevzpomínáš?“

„No, já myslím, že můžeš mít někoho mnohem lepšího než zbabělce, který tě nechá na holičkách a ještě tě zastíní,“ pronesla babička. „Mně by se moc líbil ten Luke odvedle, drahoušku, to je opravdu milý chlapec. Ale jestli chceš vážně získat Freda zpátky, tak neznám nic jednoduššího. Jediné, co musíš udělat, je být úchvatná. Nějaké další problémy?“

„Ne.“ Jess pokrčila rameny a v duchu se zapřísáhla, že už nikdy v životě před babičkou o Fredovi nepromluví. Čekala, že jí babička připomene všechny Fredovy báječné vlastnosti, a ne že s ní začne lamentovat nad jeho bezpáteřností.

„A teď když jsme to vyřešily, skoč postavit vodu a uvař mi

šálek čaje, drahoušku,“ řekla honem babička, jako kdyby byla ráda, že se tohoto tématu zbavila.

Jess se mátožně zvedla a ploužila se do kuchyně. Babička byla dneska nějaká nabroušená a Jess zrovna tolik toužila po tom, aby ji někdo politoval. Babička měla vyskočit z křesla a utíkat do kuchyně sama a trvat na tom, že udělá šálek horké čokolády. A vlastně – proč tím končit? Jess toužila taky po čokoládovém dortu. A po šatech vyrobených z čokolády. Kdyby babička měla špetku soucitu, zalila by celý dům čokoládovou polevou, takže Jess by mohla strávit zbytek týdne olizováním stěn.

A místo toho zbylo na ni, na tragicky trpící Jess, aby podstoupila nekonečnou cestu do kuchyně, a když se tam konečně doplahočila, ještě musela rozsvítit světlo – ano, vyloženě zvednout ruku k vypínači a veškerou svou chabou silou ho zmáčkout. Copak s ní její krutá babička nemá žádné slitování?

Jess natočila vodu do rychlovarné konvice, zapnula ji, vyndala dva hrnky a dva sáčky čaje – ne, počkat! Porcovaný čaj není pro Její Výsost lady Babičku dost dobrý. Ona vyžaduje pravý sypaný čaj v ohřátém čajníku. Copak tahle muka vaření čaje nikdy neskončí? Jess objevila čajník plný studeného, příliš vylouhovaného čaje, který tam nechala nějaká nezodpovědná, neschopná, líná osoba. Pak musela vytáhnout staré čajové sáčky a vyždímat je. Nechutné! V žádné slušné rodině by tuhle práci nenechali dělat mladou princeznu. Za dveřmi by čekal sluha, aby sáčky vymačkal – vlastně aby dělal všechny odporné a nudné domácí práce. Jmenoval by se Strastipán.

Pak musela čajník nahřát! Jess vztekle zaskřípala zuby. Nebyla zrozena pro nahřívání čajníků! Přišla na tento svět, aby dělala krásné, okouzlující, úžasné věci. Ale zlomyslná babička vyžadovala nahřátý čajník. Jess čekala, až se začne vařit voda – ach, to je věčnost! – a pak nalila do čajníku trochu horké vody.

Už vidím, jak mi ta vařící voda vychrstne a opařím si ruku,

pomyslela si. *Pak mi odpadne kůže a děti si na mě budou ukazovat a posmívat se a pokřikovat: „Ohyzdná pazoura! Ohyzdná pazoura!“ a s vrískotem utečou.*

Nakonec se neopařila, ale určitě to byla jen otázka času. Počkala, až se čajník pod svou stupidní pokličkou zahřeje. Pak vodu vylila a znovu zapnula rychlovarnou konvici. Tři lžíce babiččina sypaného čaje – „Orange Pekoe, drahoušku, jediné ten a žádný jiný!“ – a zalila je vroucí vodou. Ozval se tichý radostný zvuk, jako by v dálce tleskalo publikum. Jess nikdy v životě neuslyší tleskat skutečné publikum takovou rychlostí. Kdy jen bude mít čas napsat a vybrousit pár komických výstupů, když je věčně, *věčně* uvázaná u plotny a od nevidím do nevidím musí vykonávat strašlivé domácí práce?

Nalila mléko z nudné láhve do babiččiny oblíbené nudné konvičky. „Mléko se musí vždy servírovat v konvičce, drahoušku, nikdy v láhvi! Má matka by se obracela v hrobě, kdyby věděla, že na stole stojí láhev mléka!“ *Ale co by se asi tak stalo, kdyby člověk naléval mléko přímo z láhve?* pěníla Jess. *Objevil by se děsivý záblesk světla, v zápachu střelného prachu by v kuchyni přistál sám Satan a s radostným úsměvem si na nás činil nároky? To si teda nemyslím.*

Jess si krátce přála, aby Satan v kuchyni opravdu přistál – v té otročině by si zasloužila trochu rozptýlení. Teď potřebovala najít tác a přesně věděla, že na něm budou nalepené uschlé zbytky vajíčka a skvrny od kečupu. Aha! Tady je královský sva-tební tác. A samozřejmě! Přímou přes Willova kolena se roz-prostírá zaschlá skvrna od kečupu. Jess ji utřela hadrem na nádobí, který smrděl smrtí, prasečím dechem a pyžamem vet-chého starce. Proč někdo nemůže udržovat hadry na nádobí voňavé? To by taky dostal na starost Strastipán. Otírání zaschlého kečupu byl katastrofální omyl, protože teď smrděl smrtí, prasečím dechem a pyžamem vetchého starce královský

svatební táč. Jess vzala smradlavý hadr a mrskla s ním přes kuchyň. Přistál na radiátoru pod oknem. Kdyby ho tam nechala, brzy by se celou kuchyní šířil odporný puch. Takže – nechala ho tam.

Teď bude muset táč pořádně umýt, ve dřezu, pod tekoucí vodou, mycím prostředkem a novou houbičkou. Podívala se do skříňky pod dřezem. Nové houbičky nikde. To je typické! Její hloupá matka, místo aby se postarala o nákup nových houbiček (přece nemůže být nic důležitějšího, ne?), tráví každou chvíli volného času protiválečnými kampaněmi. Přitom ví, že to je úplně zbytečné. Války vždycky budou, protože muži nic jiného nedělají, jak sama říká. (Kromě táty – ten je jiný.)

Jess na okamžik uvažovala, že si stáhne punčocháče a vydrhne královský svatební táč jimi, ale nakonec jí to přišlo neuctivé, takže ho umyla jen tak rukou. Zaschlý kečup onípala nehty a táč utřela papírovou utěrkou. Pak na něj položila teplovzdornou podložku pro čajník a babiččinu oblíbenou konvičku na mléko. Na té byla, mimochodem, vyobrazená scéna s krávy na louce, na níž, jak si Jess nemohla nevšimnout, neležel jediný kravinec. Babička se oddávala iluzím. Ta ženská vůbec neměla ponětí, co je skutečný život.

Ale ne! Jess si s trdomyslným povzdechem vzpomněla, že babička nepije čaj z hrnku. Měla svůj vlastní porcelánový šálek s podšálkem. Připravit tenhle čaj už takhle zabralo tisíc let, a teď ještě Jess musela najít babiččin šálek s podšálkem. Na obvyklém místě v kredenci nestály.

Myčka? Jess věděla, že babiččin šálek s podšálkem by se do myčky vůbec neměly dávat, ale nějaká škodolibá osoba – nejspíš ta samá osoba, co zasmradila hadr na nádobí – je tam klidně mohla strčit.

Jess tedy otevřela myčku a nakoukla do ní. Měla pocit, že nahlíží do zatuchlého ústí do pekla, smrdělo to tam jako

pyžama vetchých prasat a dech mrtvých starců. Ovšem babiččin šálek s podšálkem nikde.

Čili musela po babiččině posvátném šálku s podšálkem slídit dál. Nejdřív prozkoumala všechny kuchyňské skřínky, pak obhlédla strop, podlahu, celou evropskou pevninu a nakonec přejela očima Měsíc a celou sluneční soustavu, kromě planety Saturn.

Když se ukázalo, že je to marné, řítila se s dusotem zpátky do babiččina pokoje. Se zuřivě ovládaným dusotem, protože ve skutečnosti neměla na babičku vztek: zuřila výhradně ve vlastním zájmu. Takhle šílet bylo svým způsobem báječné, dodávalo jí to jakousi pekelnou energii. Tak strašně pěníla, že by dokázala vydrbat celou střechu. Klidně mohla vydrbat všechny střechy ve městě!

Babička se dívala na pořad o archeologii a fascinovaně se usmívala. „Ve Wiltshire našli kostru muže,“ hlásila s úzkostným uspokojením. „Byl zavražděn před třemi tisíci lety!“

„Takže vraha už asi sotva chytěj,“ poznamenala Jess. „Babi, kde máš ten svůj oblíbenej šálek s podšálkem?“

Babička našpulila rty a zamyslela se.

Jess nasadila úsměv a čekala, ale za úsměvem se jí tajně vařila krev.

„Kdepak jsem jen naposledy popíjela čaj?“ dumala babička. „Už vím! Předtím jsem seděla v obýváku a dívala se na vaši televizi.“

„Ty máš teda životní styl, babi!“ prohodila Jess ironicky. „Přecházet od telky k telce podle momentální nálady.“

„Z téhle mě někdy bolí oči,“ vysvětlovala babička s napul naříkavým povzdechem, který v Jess bizarně vyvolal pocit viny. Sice za to tak úplně nemohla, že babičku bolí z její televize oči, ale možná by neškodilo aspoň trošku zpytovat svědomí. Už se cítila provinile kvůli globálnímu oteplování, přestože k němu nepřispívala o nic významněji než kdokoli jiný, kdo se občas naláduje fazolemi.

Rozběhla se do obývacího pokoje a našla babiččin šálek s podšálkem na konferenčním stolku. Jak to, že babička nechá špinavé nádobí prostě takhle povalovat? To si smí dovolit jen Jess, ona je jediný teenager v téhle domácnosti. Když lidé zestárnou, tak se prý často začnou chovat jako děti. No, na babičku zřejmě lezla druhá puberta. Možná co nevidět začne křičet na mámu, vrávorat na vysokých podpatcích a ponocovat. Jess popadla šálek s podšálkem a pádila do kuchyně, kde je umyla a utřela. Takové hrdinství se v dnešní době jen tak nevidí.

Konečně byl tác s čajem připraven a Jess ho slavnostně donesla do babiččina pokoje.

Babička zvedla hlavu a zatleskala malinkými tlapičkami. „To je báječné, drahoušku! Ty jsi učiněný anděl!“ zvolala.

Kdyby tak tušila. Jess už skoro cítila, jak jí na čele vyrůstají rohy a chodidla jí tvrdnou do kopytných tvarů, jež jsou tak populární v nejčernějších pekelných hlubinách.

V tuhle chvíli – snad naštěstí – někdo zazvonil.

„Maminka si nejspíš zase zapomněla klíče,“ zahučela kysele babička od své výšivky.

Jess se otráveně vlekla ke dveřím, jen se cestou na okamžik zastavila u zrcadla v předsíni, aby se přesvědčila, že vypadá stejně příšerně jako vždycky.

Ano, byla to ona v celé své kráse: uhrovitý obličej, vlasy tak mastné, jako by chvíli předtím chodila se smaženým vejcem na hlavě, beztvary nos, čelo samý pupínek, oční víčka potřísněná řasenkou, která pronikla do každické malinkaté vrásky. A všechnu tuhle nádheru korunoval zakaboněný výraz, jaký lze většinou zahlédnout jen ve věznicích s vysokou ostrahou.

Doploužila se ke dveřím, vzala za kliku a prudce otevřela.

Na prahu stál Fred.

3. kapitola

Jess nedokázala skrýt šok a hrůzu. Srdce jí vyletělo z pusu a odskávalo po cestičce pryč. Žaludek udělal salto. Kolena se jí podlomila, až to křuplo. Pokusila se vypáčit z obličeje zamračený výraz a nasadit o něco přívětivější, stylovější a nenucenější kukuč. Ovšem nedařilo se. Stylová, nenucená maska byla pro její obličej příliš malá. Nemohla do ní vměstnat všechny rysy. Začaly jí škubat rty.

Fred se naopak tvářil naprosto pohodově a normálně. „Ahoj,“ pozdravil, jako by se nechumelilo. Jako kdyby těch posledních několik týdnů, co chodil s Jodie, zvonil u Jessiných dveří každý den.

Počkat! Možná se Fred a Jodie rozešli! Třeba přišel, aby před ní padl na kolena a prosil za odpuštění! Jess si tuhle fantazii horečně přehrávala v hlavě už asi tisíckrát. Fred na ni ztrápeně hledí se zběsilým výrazem v očích, oblečení má zanedbané (ale ne smradlavé) a pořád dokola mele o tom, jak není hoden ani líbat chodník, po kterém ona kráčí. Slibuje, že už se nikdy po celý zbytek svého života na jinou ani nepodívá, jenom když ho vezme zpátky. A jestli ne, tak bude žít na její zahrádce před domem pod živým plotem a tragicky výt, kdykoli Jess projde kolem.

„Nepůjčila bys mi francouzské slovník?“ zeptal se Fred s ledovým klidem, jako by mluvil s někým, koho nedávno potkal na nějakém ne příliš vydařeném večírku. „Já ten svůj nemůžu najít.“